

Waar is Noah?

Waar is Noah?

Arnd Van Meirvenne

Schrijver: Arnd Van Meirvenne
Coverontwerp: Copilot en Bookmundo
ISBN: 9789403815756
© Arnd Van Meirvenne

0.Nu

“Is hij een fantast?” Synchroon klinken hun passen op de donkere stenen vloer. “Wat hij vertelt komt in ieder geval niet erg geloofwaardig over.”

Behoorlijk sterk kruipt de geur van zeep en desinfectiemiddel in hun neuzen. Zelfs na al die jaren in deze habitat geleefd en gewerkt te hebben, blijft het eerste moment na de dagelijkse poetsbeurt een uitdaging. Alle drie, als in een soort ‘Mexican wave’, plukken ze even aan hun neus.

“Hij gelooft anderzijds zelf wel zijn verhalen. Voor hem zijn het blijkbaar geen leugens of verzinsels. Mijn grootste probleem is zijn breedsprakigheid, alsof elk detail ertoe doet. Alsof hij een hele tijd een luisterend oor heeft moeten ontberen.” “Naar mijn mening hebben we gewoon te maken met een paniekzaaier. Het is altijd wel wat met zo’n mensen. Is het niet de Maya-kalender die afloopt of een voorspelling van Nostradamus, dan vinden die mensen wel andere dingen om het einde der tijden af te kondigen. Pandemieën, monsterorkanen en nu zijn het weer de komende ‘solar-flares’. Waarom kunnen deze mensen niet gewoon aanvaarden dat dat een deel is van een gewone zonnecyclus? Maar, los van de inhoud van zijn gepraat, hoe bevrijd je iemand van zulke angsten als die daar rotsvast in geloven?”

Plots blijven ze staan omdat een verpleger voor de deur staat, waar ze net willen binnengaan. “Mijn excuses, dokters, dat we jullie niet op tijd hebben kunnen bereiken.” “Wat is er aan de hand?” “De patiënt is er niet meer.” “Is hij gestorven? Dat kan toch niet?” “Euh nee, inderdaad. Hij is verdwenen.” “Verdwenen?

Doe eens gewoon man. Dit is niet grappig. Niemand kan hier zomaar verdwijnen.” “Mijn excuses maar het is geen grap. Het enige wat we aantreffen in zijn kamer, was zijn computer. Het ding draaide nog, zijn tekstverwerker was niet afgesloten en hij was gestopt in zijn ‘Memoires’ in het midden van een zin.”

XX.

Overeenkomsten met bestaande personen zijn totaal niet geheel toevallig. Wellicht zullen ze bepaalde woorden nooit gezegd of daden nooit gesteld hebben. Gewoon wachten tot de volgende synchronisatie en alles wat nog niet was, zal daarna gewoon 'zijn'.

XIX. 2 Feb. 2020

Sessie 1

“Naam? Gewoon voor in het dossier.” “Noah Jones.” “U bent er zich bewust van dat dit gesprek opgenomen wordt voor latere analyse?”

Ik knik.

“Omdat het bij latere interpretatie simpeler is om een gesproken antwoord te hebben, willen we vragen...” “Ja.” “Is dit de eerste maal dat u ter evaluatie komt na je internering?” “Ja.” “U weet, meneer Jones, waarom u geïnterneerd werd?” “Wegens mijn depressie en angstaanvallen...”

Het blijft stil, de drie personen in witte jassen wachten duidelijk op meer antwoord.

“Omdat ik een gevaar werd voor mijn omgeving. Mijn angstaanvallen gingen gepaard met agressie.”

Ze knikken alle drie, de regels voor mij gaan blijkbaar voor hen niet op. Ach, zij moeten dan ook niet geanalyseerd worden. Duidelijk drie verschillende individuen, maar ze lijken zo hard op elkaar. Hoewel ik duidelijk kan zien dat het gaat om twee mannen en één vrouw, hebben ze ongeveer dezelfde haarsnit, bril,... alles zo... klinisch.

“Dank u. Deze evaluatie is gekomen op uw verzoek omdat u beweert uzelf terug onder controle te hebben door de juiste medicatie en meditatie.”

Ik zeg niets, dit is toch geen vraag? Ik maak gebruik van de tijd om even rond te kijken: koude witte muren, koude witte lichten, een witte tafel en stoelen... Dit lijkt eerder op een nachtmerrie dan een evaluatie over mijn geestelijke gezondheid.

“Ahem, juist. Goed!”

Een kaft wordt opengeslagen en de spreker neemt een aantal papieren in zijn hand.

“Een paar vraagjes: Komt u uit de toekomst?”

Verdomme, hoe kan ik hier nu op antwoorden? Er is eigenlijk geen eensluidend antwoord op te geven. Ik weet wat ze willen horen, maar ik weet ook dat ze met al hun meetapparatuur en camera's kunnen vaststellen wanneer ik een rad voor hun ogen probeer te draaien. Als ik hier gewoon 'ja' zeg, bestaat de kans dat ze terug hun boeltje pakken, zonder mij verder te aanhoren.

“Euh, nee, zeker.”

Blijkbaar zien ze dat ik worstel met deze eerste vraag.

“We zullen later op deze vraag nog eens terugkomen. Misschien kan je ons beter vertellen waar je angst vandaan komt.”

Ik neem een diepe teug lucht om aan mijn verhaal te beginnen. Zij ademen ook zwaar in, maar duidelijk om een andere reden: zij moeten mij aanhoren.

“Het leek wel georkestreerd en voor een stuk was het ook zo. Hoe kan je het anders interpreteren? In elk opzicht pleegde men een aanslag op het menselijke volk in een poging om de era van

de mens af te sluiten. Maar niemand had het door. Hoe vertroebeld is immers het zicht als je ergens met je neus op zit.” “U beschrijft, meneer Jones, een soort einde van de wereld. Een einde, waarvan je denkt het zelf gezien te hebben.”

Ik knik, kuch en denk eraan om “Ja. ” te zeggen,

“‘Gezien’ is inderdaad correct.” “Kan u iets specifieker zijn.” “De eerste twee decennia van de 21ste eeuw kregen en krijgen we al heel wat lokale ‘brandjes’ te blussen, maar telkens zullen politieke, economische of persoonlijke belangen ervoor zorgen dat alles bedekt wordt onder een mantel van onwetendheid. Pas op, begrijp me niet verkeerd, ik bedoel niet dat men alles in een doofpot zal stoppen. Juist het omgekeerde zorgt ervoor dat iedereen gewoon zijn leven blijft leiden zoals ervoor.

Doelbewust zal iedereen gebombardeerd worden met teveel informatie en niet altijd met even accurate informatie, waardoor de meesten zich zullen afsluiten, omdat ze niet meer weten wat ze moeten geloven. Zijn er problemen met het klimaat of niet? Heeft het Midden-Oosten kernwapens of niet?”

Een zucht, ik vermoed van de vrouwelijke arts.

“Meneer Jones?” “Ja, ik kom terzake. Op 3 januari 2020 wordt de Iraanse generaal Quassem Suleimani, op bevel van president Trump van de Verenigde Staten opgeblazen. Buiten wat scherpe woordenwisseling, vooral blikshade en wat cyberaanvallen blijft het vervolgens opmerkelijk stil. Omdat dit roepen om wraak slechts een afleidingsmanoeuvre is om het reeds in werking gezet plan verder te kunnen uitvoeren: de vernietiging van de wereld. Immers God zal de juiste mensen sparen, dat geloven ze toch.

Catastrofale bosbranden moeten het reeds zieke klimaat de fatale klap toebrengen. Wanneer men daar mee bezig is, worden jaar na jaar moeilijk te bestrijden virussen losgelaten op de bevolking. China wordt meestal misbruikt als de ideale kweekvijver.”

Zenuwachtig geschuifel van stoelen doet mij stoppen.

“Meneer Jones, is het correct dat u sinds 2018 in een soort isoleercel zit, afgesloten van alle berichten uit de buitenwereld, om uw angst onder controle te krijgen?” “Ja.” “Hoe?...”

Ze snoeren zichzelf de mond. “Beste mijnheer Jones, we gaan hier de sessie afsluiten, zodat we een aantal zaken kunnen verifiëren.”

Sessie 2

“Naam? Gewoon terug voor in het dossier.” “Noah Jones.” “U bent er zich bewust van dat dit gesprek opgenomen wordt voor latere analyse?” “Ja.” zeg ik, wetende dat knikken niet volstaat. “Mijnheer Jones, is het nodig om even wat u reeds gezegd hebt in de vorige sessie kort te herhalen om terug op verhaal te komen?” “Nee, dank u.” “Meneer Jones, hebt u eigenlijk enig besef van tijd? Weet u welk jaar, welke maand, welke dag we vandaag zijn?” “Eerlijk? Totaal niet, maar ik denk ergens einde 2019.”

Even ontstaat er een gefluisterd geroezemoes, maar even snel valt dat opnieuw stil.

“Ondertussen, meneer Jones, weten we dat u op geen enkele manier aan nieuws uit de buitenwereld kon geraken. Ook hebben we de twee jaar oude rapporten over u nog eens gedetailleerd doorgenomen, waar toch wel een opmerkelijk feit in vermeld stond. U hebt reeds een soort vraaggesprek ondergaan, voorgaande aan uw internering, gekoppeld aan een leugendetector. Is het correct dat deze machine u nooit op een leugen heeft kunnen betrappen?”

“Ja, omdat ik de waarheid spreek.” “Of omdat u denkt dat u de waarheid spreekt.” wordt er vlug, een beetje zenuwachtig, gereageerd. “Ja, natuurlijk.” glimlach ik. “Er staat ook dat u een arts had geraadpleegd een tijdje daarvoor voor mentale problemen?”

“Ja, jullie hopen natuurlijk door de ‘mentale problemen’ voldoende vaag te houden in het verslag, jullie alles kunnen afschuiven op waanvoorstellingen. Op die manier is het

natuurlijk gemakkelijker te verklaren dat sommige dingen voor mij echt lijken en ik dus daardoor overtuigd ben van mijn gelijk.”

Zenuwachtig draaien de artsen op hun stoel. Voelen ze zich betrappt?

“Zoals jullie hebben kunnen lezen lijd ik aan een vreemde vorm van apathie. Heel mijn leven speelt zich af zonder ik daar echt deel lijk van uit te maken. Alles om me heen is net alsof ik een film zie. Ik leef mee, ken vreugdes en verdriet, maar al die emoties blijven redelijk aan de oppervlakte. Niet veel raakt me echt tot in mijn kern. Plotse extreme veranderingen in mijn leven, maken gewoon deel uit van die vreemde film en brengen me niet gigantisch hard van mijn stuk.”

“Door uw aandoening zal u dan ook makkelijker absurde ideeën aanvaarden?”

Is dat een vraag?

“Ja, aanvaarden misschien wel, maar niet verzinnen. Deze aandoening heeft niets te maken met mijn intellectuele capaciteiten. Enkel als zich effectief iets vreemd voordoet, zal ik daar naar uw normen uiterst gematigd op reageren. Ideaal...”

Een hand wordt opgestoken om mij te doen stoppen. “We willen graag deze ingeslagen weg afsluiten en terug komen op de vorige sessie.” “Oké.”

“U beweerde dus dat de staat Iran verantwoordelijk zal zijn voor de komende Apocalyps.” “Goh, nee, dat bedoelde ik niet. Een uiterst extreme groepering heeft connecties en medewerkers tot in de hoogste lagen van elke regering, inclusief die van Iran.”

“U spreekt van een globale complottheorie.” klinkt het spottend. “Ja, maar gek genoeg komt de genadeslag voor de mensheid eigenlijk vanuit een heel andere hoek.” “Maar waarom vertel je dan...” “Het gaat eigenlijk om een samenloop van omstandigheden. Het ene creëerde de ideale voorwaarden om het andere te laten leiden tot een catastrofe.” “Kunt u daar nog wat meer uitleggen wat u juist bedoelt?”

Misschien geloven ze me niet, maar ze zijn in ieder geval geïntrigeerd.

“Na het startschot in 2020 volgt de ene ‘kwelijke’ gebeurtenis de andere op: terroristische aanslagen, pandemieën, natuurrampen door klimaatverandering. Soms denk ik dat de wereld, als levend organisme, probeert af te rekenen met zijn grootste plaag. Zou geweld en extremisme niet dikwijls terug te leiden zijn door bepaalde, door de natuur veroorzaakte, omstandigheden?”

“Meneer Jones, mogen we er u op wijzen...” “Sorry, sorry. Ik laat me soms meeslepen door een bepaalde gedachtegang.”

“‘Kwelijke gebeurtenissen’?”

“Juist. Mensen gaan, als gevolg, de sociale kant van hun wezen vaarwel zeggen. Het vertrouwen in de medemens is op een bepaald moment zo hard zoek, dat ze zich volledig op zichzelf keren.

Vrij plots besluit een zeer grote groep mensen haast niet meer buiten te komen. Van thuis uit werken wordt een, door de staat gesteunde, nieuwe norm, alle aankopen gebeuren via internet en worden tot aan de deur gebracht... hierin zien dan weer andere mensen een enorme opportuniteit. Wie anders dan de entertainmentindustrie gaat hier misbruik van maken? ‘Als

Mozes niet naar de berg gaat, dan brengen we de berg naar Mozes', denken ze, 'Waarom proberen we nog langer klanten uit hun kot te lokken, als we een mogelijkheid kunnen creëren om alle vormen van belevenis tot bij hen te brengen'.

Na enkele jaren onderzoek en enorm veel geld smijten ze iets nieuw op de markt: een implantaat dat mensen in staat moet stellen, op elk zelf gekozen moment, waar ze ook zijn, te genieten van de meest uiteenlopende media. Het gaat van het eenvoudige muziek beluisteren tot complete Virtual Reality ervaringen, zodat zelfs op reis gaan vanuit de zetel kan. 'Niet van echt te onderscheiden of toch... het is beter', wordt de nieuwe slogan.

Omdat het ding ook zeer praktische toepassingen heeft, ruimen alle regeringen vlug alle eventuele ethische bezwaren op. Met andere woorden als het inderdaad te gevaarlijk wordt om buiten te komen, kan men via dit ingenieuze ding ook informatie krijgen over de conditie van de persoon die het draagt en kan de persoon in kwestie kennis, om bijvoorbeeld in bepaalde situaties te overleven, doorgespeeld krijgen. Kinderen kunnen steeds vanop afstand onderwijs genieten, trouwens al de verzamelde menselijke kennis wordt steeds en overal bereikbaar.

Op een bepaald moment draagt dan ook tot 80 procent van de mensheid dit stukje techniek en heeft men nog minder reden om buiten te komen. Misschien maakt deze evolutie het leven op een beperkte oppervlakte inderdaad meer draaglijk, maar iedereen wordt, zo mogelijk, nog meer afhankelijk van elektronica.

En precies daarop heeft Moeder Natuur gewacht: een zonnevlam van een ongeziene omvang streelt zachtjes over de derde rots

van ons zonnestelsel. Voor een wereld dat zo hard steunt op elektronica is dit ronduit een catastrofe...”

“De implantaten frituren gewoon ieders brein zeker... of wordt misschien onze ozonlaag weggeblazen?...”

“Moest dat gebeurd zijn, was dat zeker niet het ergste.”

“Niet het ergste? We denken dat we nu genoeg gehoord hebben van uw dystopische fantasieën.”

Achter de handen van de collega's klinken kwade opmerkingen, die ik net niet kan horen. In ieder geval de sessie is afgelopen.

Sessie 3

“Noah Jones.” zeg ik, omdat ik weet wat ze mij gaan vragen, “En ja, ik weet dat dit gesprek opgenomen wordt voor latere analyse.”

Hoewel ze weer alle drie op elkaar gelijken, meen ik toch te zien dat één van hen vervangen is.

“Voor we verder gaan, moeten we even, voor de goede gang van zaken, melden dat wij,” en de man gebaarde naar zichzelf en zijn twee collega’s, “niet staan achter al de uitspraken van onze collega, die vorige sessie leidde.”

God, krijg ik hier een onhandige verontschuldiging?

“Toch kan u niet anders dan het scepticisme begrijpen.”
“Natuurlijk.” “Goed, u was geëindigd...” “Met de zonnevlam.”
“Inderdaad.”

“Ik weet niet of iemands brein gefrituurd wordt, zoals u collega zo plastisch wist te omschrijven, toch heeft de volgende ramp te maken met het implantaat.

Door de enorme fondsen van de entertainmentindustrie, die vanuit al zijn hoekjes en kantjes een enorme opportuniteit ziet in het onding, maakt men het onmogelijke mogelijk. Omdat het universeel moet kunnen geplaatst worden, zonder veel problemen, wordt besloten om een nieuwe kunstmatige stof te ontwikkelen zo gelijkend op bepaalde organische stoffen dat geen enkel lichaam afstotingsverschijnselen vertoont.

Met voldoende geld en de belofte op enorme winsten, is de mens tot haast alles in staat. Pijnlijk dat de medische wereld nooit echt voldoende fondsen bij elkaar krijgt om zo'n baanbrekend onderzoek te doen."

"Meneer Jones, aan zo'n bedenkingen hebben we niets."

"Juist, excuseer. De nieuwe stof benadert zo sterk zijn organische tegenhanger, dat het zich ook begint te dupliceren. Erger nog, het infecteert heel veel organische cellen en begint zich al een virus te gedragen, enkel... geen enkel lichaam reageert er onmiddellijk op. Niemand, uitgezonderd een paar wetenschappers die het zwijgen opgelegd worden, merkt er ook maar iets van. Maar ook de enkelingen, die het wel weten en vaststellen dat aan die 'verontreiniging' geen nadeel verbonden is, schatten niet in wat bepaalde vormen van zonnevlamstraling, als dat een woord is, doet met deze stof. Haast niemand overleeft het..."

"Stop, stop. Weet u, meneer Jones, wat ons grootste probleem is? U bekende, de eerste sessie, dat u niet uit de toekomst komt. Maar toch schotelt u ons een bijzonder pessimistisch toekomstbeeld voor. Stel dat u gelijk heeft, hoe kan u dit weten zonder uit de toekomst te komen? Anderzijds, als u wel uit de toekomst komt, hoe heeft u dit zelf allemaal kunnen overleven?"

"Ik heb de uiteindelijke uitkomst kunnen aanschouwen, maar heb er niets van meegemaakt. U zult ondertussen ook wel ontdekt hebben dat mijn origine niet eens hier zover vandaan ligt."

"Ja, maar we wisten niet dat u zelf reeds zover was om dit toe te geven. U was wel een hele tijd vermist."

“Toen was ik niet hier...”

“Maar in de toekomst?”

Ik haal mijn schouders op. “Een mogelijke toekomst of de toekomst, zegt u het maar.” “En in die toekomst zag u het leven van al je dierbaren beëindigd?”

De herinneringen brengen plots tranen in mijn ogen. “Mijn vrouw, mijn kat, mijn...”

“Is dat de reden dat u bij uw terugkomst u niet meer kon verzoenen met uw vrouw? U had toen al afscheid genomen?”

“Ja, maar hier was mijn echtgenote natuurlijk ook verder gegaan met haar leven zonder mij en...” Ik lach een beetje door mijn tranen heen, “ze geloofde geen sikkepit van mijn excuses voor mijn lange afwezigheid.”

Ik geef teken dat deze keer voor mij de sessie mag stoppen.

“Toch nog even een vraag, meneer Jones, hoe kwam je eigenlijk te weten wat aan de basis lag van de ramp?”

Natuurlijk, dat ze die vraag stellen. Hoe kan immers een normaal mens weten wat ik weet.

“Dat is een heel ander verhaal. Ik heb een hele tijd hier in de instelling alles voor de geest kunnen halen wat ik meegemaakt en gezien heb. En sommige dingen spreken mijn eerste stelling tegen, maar toen ik net teruggekeerd was naar het hier en nu, had paniek me stevig in de greep, ... maar ik ben ontzettend moe nu.”

“Dan zullen we de sessie nu afsluiten, meneer Jones. Ik dien wel te vertellen dat we de eerstvolgende week niet onmiddellijk een gaatje hebben gevonden in onze agenda en we momenteel menen nog geen beslissing te kunnen nemen omtrent jouw verzoek.”

XVIII. Lees, verdomme, verder!

Verdwenen

Heel propertjes heb ik mijn gesprekken (sessies) uitgetypt in een 'word'-document en ik zal het aanvullen met alles wat ik op de volgende sessies nog had willen vertellen.

Na iedere schrijfsessie volgt er een automatische printopdracht. Ik dank daar onze zorgstaat voor, die al dit materiaal voorzien heeft om 'mijn genezing' te bevorderen.

Het onmiddellijke printen is om het falen van alle elektronica voor te zijn. Immers, misschien loopt de chronologie hier enigszins anders dan daar en dan gaat alles wat ik weet onherroepelijk verloren bij een 'te vroege zonnevlam'. Laat ons hopen dat ik ver genoeg gevorderd zal zijn.

Ik ga ervanuit dat jullie vroeg of laat mijn 'erfenis' zullen vinden: een mooi stapeltje bedrukte papieren.

En wat mijn woorden niet vertellen, zullen de camera's verduidelijken. Ik vraag je om alle beelden van mij te bekijken, omdat wat ik zeg en doe misschien nog meer duidelijkheid schept om mijn document te begrijpen.

Ergens voel ik dat mijn lot nog steeds verbonden is met die andere wereld en mogelijk zal ik terug 'shiften'. Indien dat zo is, zullen jullie in ieder geval prachtige beelden hebben.

Dagen zal ik hier, haast zonder stoppen, aan werken. Ik hoop dat iemand het voldoende naar waarde zal weten te schatten om het niet te laten verdwijnen in een dossierkast.

XVII. Een verklaring

Poging 1

Stel nu dat er een enkele druppel uit de hemel naar beneden valt zonder enig obstakel tegen te komen. Als die druppel, op dat moment, ook maar een fractie zelfbesef heeft, dan weet hij dat zijn impact op de wereld minimaal zal zijn. Maar gek genoeg loopt het soms toch net anders.

Hoewel die druppel in normale omstandigheden niet meer zou veroorzaken dan een kleine rimpeling in een spiegelglad bergmeertje, wordt hij deze keer net voor zijn landing opgepikt door een plotse wind, die hem een eindje meedraagt. Los tussen de dakspanten van een ruw gebouwd berghutje vliegt het, waar het tegen de centrale steunbalk botst. Tergend langzaam loopt het naar beneden om dan ten lange leste toch zijn val naar de aarde verder te zetten. ‘Plets’, valt het op het voorhoofd van een vrouw dat daar ligt te slapen.

Toeval wil dat ze net die dag samen met haar man tijdens een impulsieve bergtocht overvallen was door het plotse intreden van de duisternis en ze de tocht terug naar hun woning veel te gevaarlijk had geacht.

Het water schrikt haar wakker, waarna ze vlug haar partner wekt voor wat geruststelling. Waarom hij deze keer niet nukkig reageert, maar juist heel begripvol, zullen we wellicht nooit weten. In ieder geval komt van het een het ander en de vrouw, met de vruchtbaarheid van een panda, raakt wonder boven wonder zwanger. Negen maand later wordt ze moeder van haar eerste en enige zoon. “Een godsgeschenk!” zegt ze steeds. Weet zij veel dat

hij zal uitgroeien tot een van de grootste massamoordenaars in de geschiedenis door een wereldoorlog te veroorzaken, waarbij hij een specifieke bevolkingsgroep zal viseren...

De vraag die je je dan moet stellen is: waarom viel deze druppel zoals hij viel? Mogen we hier echt nog spreken van toeval?

Hij stopt even met typen en herleest wat zijn vingers hebben voortgebracht. Hij schudt zijn hoofd en zegt met een bedenkelijk gezicht: "Misschien moet ik mijn uitleg net iets minder prozaïsch maken als het gehoor moet vinden in wetenschappelijke kringen. Maar laat maar staan, misschien helpt het om beter een beeld te krijgen van wat ik probeer uit te leggen."

Poging 2

Iedereen weet dat 'geschiedenis' soms niet meer is dan een aaneenschakeling van toevalligheden. Alle factoren moeten kloppen om handelingen van bepaalde actoren te doen gebeuren.

Af en toe lijkt het er echter op dat er meer in het spel is, dat sommige dingen niet afgedaan kunnen worden als puur toeval: men spreekt dan van 'het lot' of gelovige mensen denken dan aan de sturing door een goddelijk wezen. Maar wat als er mogelijk nog iets anders speelt?

Er zijn wetenschappers, die beweren dat onze werkelijkheid, ons universum, niet meer is dan een snaar tussen andere snaren. Die snaren zouden dan niets anders zijn dan aaneengeregen gebeurtenissen, waarbij in ieder universum elke gebeurtenis met meerdere mogelijke uitkomsten de oorspronkelijke werkelijkheid doet splitsen in verschillende universa, waar elke uitkomst effectief gebeurt in een eigen werkelijkheid.

Maar stel nu dat twee snaren zo nauw naast elkaar liggen dat ze elkaar mogelijk beïnvloeden. Ze lopen zo dicht naast elkaar, dat alles hetzelfde lijkt, maar toch net iets anders; dat gebeurtenissen zeer gelijklopend zijn, maar toch ook weer niet: herkenbaar, maar met 'foutjes'.

De mogelijke reden dat de verschillen tussen beiden hun realiteit niet verder uiteen hebben gedreven tot een duidelijk scheiding, zou mogelijk kunnen komen omdat ze 'regelmatig' synchroniseren. Misschien raken de snaren elkaar op bepaalde momenten. Zulke momenten van synchronisatie zouden bij onderzoekers in beide universa als onvermijdelijke mijlpalen in de geschiedenis aanzien worden, omdat alles wat leidt tot zo'n gemeenschappelijk gebeuren, het toeval zal lijken te overstijgen.